

V čolnu.

Le pogledjte jih! Vsak se drugače drži.

Stanka so danes prvič prinesli v čoln. Plaho je pogledal, ko se je zazibalo pod njim. Nekam čudno tesno mu je postalo okrog tiste drobčkene stvarce, ki ji pravimo srce. Kar pobegnil bi bil, ko bi ga Dorica ne bila držala, in pa, če bi si bil — upal.

Pa se bo že pomiril. Saj mu Dorica tako lepo prigovarja: »Poglejte ga, našega fanta! Kar sam sedi v čolnu. Pa nič se ne boji. Čisto nič! To je junak, naš Stanko! Le počakaj Stanko! Ata bodo takoj prišli. Potem se boš pa peljčkal tjale, vidiš, k cerkvi. Tam je tako lepo, ti ne veš. Pa tako lepa Marija je v cerkvi! Skoro čisto zlata. Res, res!«

Kdo bi se ne opogumil, če sliši tako bodrenje in obetanje.

Bolj sitna je pa Verica. Saj ni danes prvič na vodi. Že lani je poskušala, kako prijetna je vožnja po lepem jezeru in je ni pozabila. Skoro preveč je poguma. Kobacá sem, leze tja, celo čoln poskuša zibati, porednica! In celo nič se ne zmeni za Stankine opomine.

»Počakaj! Ata bodo prišli, pa te bodo ven vrgli, če ne boš mirna!«

To jo šele pomiri, grožnja. Pa je potrebna. Ata znajo to narediti: na suho postaviti. Verica tega še ni pozabila. Kako je bilo že lani? Nekaj je sitnarila, pa so jo postavili na suho. Drugi so se vozili, ona je morala pa ostati pri pestunji. Ali je bilo hudo!

Elica je pa že bolj pametna. Mirno sedi na svojem prostoru in čaka. Oj, ata že gredo. Takoj

Prijetna vožnja.

bodo tukaj. Potem bomo šli pa na otok k Mariji. Tam bomo molili in pa zvonili, zvonili! Za koga bo pač prosila med zvonjenjem? Saj ravno premišljuje, da bi na nikogar ne pozabila. Ata, mama, bratje, sestre, botra, stric... in še za koga: Za gospico učiteljico, gospoda kateheta, za součenke, šolskega slugo? No — bomo že videli...

Ata so prišli. Zdaj pa naprej! Kako je to prijetno!

Stanko, kaj pa ti? Poglejte ga! Nič več se ne boji. Saj so ata v čolnu.

Elica pa še vedno premišljuje, ali bo molila tudi za šolskega slugo. Osoren je res včasih in hudo kosmat v lice, pa človek kakor drugi.

Snežniška:

Francika.

Danes so odnesli Franciko na njivo božjo, posejano z grobovi. Težko mi je bilo. Še enkrat bi bila rada pogledala v tiste nedolžne, temne oči Francikine, še enkrat bi bila rada pogladila nje plavolase kodre — pa šele tedaj, ko so jo nesli skozi vas, sem zvedela, da v mali, beli krsti počiva moja ljubljenska Francika.

Nedavno tega sem šla iz šole. Bilo je poldne. Na poti v bližnjo žago sem srečala Franciko, tedaj še zdravo in rdečo, pa njeno prijateljico Angelico in majčkeno sestrico Pepico. Bile so še precej daleč od mene, vendar so me že uzrle. Ustavile so se in večji dve sta poučevali malo Pepico, kako naj me